

Oriol Junqueras. Eurodiputat d'ERC

«Sisplau, no em deixeu sol»

El parlamentari europeu d'Esquerra Republicana, adscrit al Grup Verds-Aliança Lliure Europea, fa balanç des de l'UCE dels seus primers mesos a Brussel·les i Estrasburg

GERMÀ CAPDEVILA / Prada

● La vida de l'historiador Oriol Junqueras va fer un tomb radical en pocs mesos. Quan ERC va proposar-li d'encapçalar la llista a les eleccions al Parlament Europeu, sabia que hauria d'abandonar la vida acadèmica i professional per traslladar-se a Brussel·les i Estrasburg. La mateixa setmana de les eleccions del 7 de juny d'enguany, Junqueras va viatjar a la capital europea per començar una nova etapa representant els catalans a Europa. El que no va canviar és el vell costum d'assistir a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada, on va fer un repàs del que han estat aquests primers mesos com euro-parlamentari.

—Resumeixi en un mot aquests primers mesos al Parlament Europeu.

—«Crec que la paraula indicada seria *immensitat*. Vaig anar a Brussel·les la mateixa setmana de les eleccions europees, i puc dir que vaig tenir una gran sensació d'immensitat, de desbordament, enmig d'un parlament de 736 diputats.»

—No hi és pas sol, però.

—«No, no hi estic sol. M'he integrat al Grup Verd-Aliança Lliure Europea, que amb 56 diputats és el quart grup de la cambra.»

—Què hi ha anat a fer, a Brussel·les?

—«Hi he anat amb un objectiu bàsic: treballar per l'ampliació interna de la Unió Europea. Fins ara s'hi han anat incorporant estats que venien de fora, ara toca obrir-se a nous estats que sorgiran dins de les fronteres de la Unió. És un objectiu que compartim amb els altres companys de l'Aliança Lliure Europea, eurodiputats de Gal·les, de Flandes, de Còrsega, d'Escòcia...»

—Un objectiu ambiciós.

—«En som conscients, però hem anat al Parlament Europeu per treballar per la llibertat dels nostres pobles. Sabem que el reconeixement del dret a l'autodeterminació és possible però difícil. Ens hi hem de posar i hem



L'eurodiputat Oriol Junqueras, en una imatge d'arxiu. / ANDREU PUIG

de sumar. El camí és llarg i complicat. Si fos fàcil, ja hi hauríem arribat.»

—A quines comissions del Parlament Europeu s'ha apuntat?

—«Sóc membre de la comissió d'Indústria, Recerca i Energia, de la de Cultura i Educació, i de la de Peticions.»

—Per què les ha triades?

—«La d'Indústria és molt rellevant, és una comissió legislativa i tracta de temes que són competència de Catalunya, que podríem encabir en les àrees del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa. La comissió de Cultura és d'un abast molt ampli: la cultura, l'ensenyament, els mitjans de comunicació, els esports i les polítiques de joventut, entre d'altres. Finalment, he triat alhora una comissió eminentment política com la de Peticions. L'*informe Auken*, que va denunciar la corrupció urbanística a l'Estat espanyol, va ser tramitada en aquesta comissió.»

—Se li girarà feina, doncs.

—«Des del primer dia tenim una feina molt intensa, de molta responsabilitat. Som molt pocs i només demano a la gent que, sisplau, no em deixi sol.»

—Com es porta amb la resta d'eurodiputats catalans?

—«Amb en Raül Romeva compartim grup parlamentari i hi treballem plegats en molts temes. Amb la resta hi ha bona relació, però no hi ha cap tipus de coordinació per abordar els temes que afecten Catalunya. Almenys fins ara no s'ha fet cap reunió en aquest sentit.»

—Es manté al dia del que passa a Catalunya, o Brussel·les queda massa lluny?

—«Estic perfectament al dia de tot el que passa al nostre país, per descomptat, només faltaria!»

—Doncs si a Europa ho tenim difícil, aquí a casa Déu n'hi do!

—«És que sovint ens desesperem i perdem la

paciència. Hem d'aprendre a no esperar res d'Espanya.»

—La sentència de l'Estatut, però, sí que vindrà d'Espanya, no?

—«És que jo no m'expli-co tot aquest enrenou amb la sentència sobre l'Estatut. Que el Tribunal Constitucional espanyol ens el minvarà? I què? Que no ens ha maltractat sempre, Espanya? Què va passar amb l'Estatut que el president Macià va presentar a Madrid? I amb el de 1979, coaccionat per la Transició? Sempre ha estat així, i hem d'acceptar que és quelcom que no dona més de si.»

—Aleshores què ens queda als catalans, la resignació?

—«De cap manera. Només dic que no ens posem nerviosos i que continuem caminant endavant, sense presses però sense aturar-nos. Si volem ser independents, el que hem de fer és construir una majoria social. Un dia tots farem de sumar, és tan senzill com això.»